

Marie Louise Van Wesemael
Geboren op 29-04-1925 te Uitbergen
Overleden op 25-04-2010 te Berlare
Bekijk meer bidprentjes op www.indeken.be

Dankbaar aandenken aan

mevrouw

Marie-Louise Van Wesemael

weduwe van de heer Jérôme Peelman

Geboren te Uitbergen op 29 april 1925 en
overleden in het rusthuis "Kruyenbergh" te Berlare
op 25 april 2010, gesterkt door de ziekenzalving.

*De familie dankt u oprecht voor elk
troostend woord en blijk van medeleven
tijdens deze moeilijke momenten.*

www.indeken.be

Liefste moe, mit Wieseke,

Jij was een lieve, sterke en moedige vrouw.

Gans je leven stond in het teken van: zorgen voor allen die je lief waren.
Je merkte het, als familie hulp nodig had. Dan ging je met volle overgave
en blij gemoed aan de slag: op de boerderij, in het huishouden of op de
melkronde, weken-, maanden-, soms jarenlang.

Toen 'grote mir' en 'pitje Jef' intensieve verzorging nodig hadden,
omringde je hen dag en nacht met warme, koesterende zorgen.
Zo leerde je ons wat 'familie zijn' betekent.

Je waakzame liefde, je zorgend aanwezig zijn, met open oog en oor voor
ons va, voor ons, voor de kleinkinderen en achterkleinkinderen, maakte
van je huis een warme, gezellige thuis. Een thuis waar iedereen welkom
was en er steeds plaats was aan tafel. De kleinkinderen vonden altijd alles
beter bij mit Wieseke: de soep, de aardappelen, ... Zij genoten van je
onverdeelde aandacht, je verhalen en je snoepjes. Je zorgde zelfs dat de
kindjes bij José elke dag verse groenten op tafel kregen uit die rijke
groentetuin. Je had speciale voelhorentjes, en wist wanneer men je nodig
had in 't Vennenhof en 't Reigersnest. De keukens daar hadden geen
geheimen voor jou. Moe, maar voldaan was je nadien echt
aan een dag rust toe.

Een paar jaar terug begonnen de gezondheidsproblemen: vallen, pijn, ...
vergeten ... infecties.

Maar je verloor de moed niet. Tot je op 2 maart naar het ziekenhuis
moest, en je niet meer kon herstellen. Moedig aanvaardde jij de opname
in het RVT. Dagelijks namen je krachten af. Je was zo blij en dankbaar dat
we steeds bij jou bleven. 'Als jullie er zijn, ben ik gerust' zei je. Je lieve
aandacht en bekommernis bleef tot de laatste week: 'Pas op voor je rug',
'Zorg dat je genoeg slaapt' kregen we als raad en voor de minste hulp of
aandacht: 'Bedankt hé'. Zondagmorgen ben je rustig ingeslapen. Nu ben
je verenigd met ons va, in het Vaderhuis. Eens zien we elkaar terug.

Dank je wel moe, mit, voor al je liefde en zorg.

